

DE WATERVLOED.

Hoe is het mogelijk! Dezen zomer staarde de blik op groene weilanden, waar tallooze kudden vee vredig graasden; en het lam dartelde naast het moederschaap.

Thans golft er een bare zee; de lage polders liepen in; en mijn oog ziet slechts één grauwe watervlakte, waarboven de dijken als eenzame wachters droevig uitsteken.

Ik zoek in de verte naar de mij welbekende hoeve, waar de eigenaar met fieren boerentrots over zijn erf placht te schrijden.

Want de laatste jaren zijn een gouden tijd geweest voor den boer. 't Is nog al tobben geweest vele jaren; het was een moeilijk karrewei, om op te tornen tegen het goedkoope Amerikaansche graan, maar toen de wereldoorlog een jaar aan den gang was, liepen de prijzen der landbouwproducten omhoog, met rukken en sprongen. En een jaar geleden kon onze boer de rest der hypotheek aflossen, die op zijn hoeve rustte.

In den noesten arbeid dezer hoeve klonk een jubellied op. Velen leden gebrek en ellende, maar over deze hoeve schudde de welvaart haar vollen hoorn uit.

Nu is het stil geworden op die hoeve, huiveringwekkend stil. Het lied des jubels is verstomd, en de dappere boer, die voor niemand zou vluchten, is met zijn gansche gezin gevluht voor den grimmigen waterwolf.

Er was een vreemd gerucht in de lucht, als van seizen, die tegen elkander sloegen. Dat deed het water, de verschrikkelijke vloed, die met een verval van drie voet over de kade heenstortte.

Met saamgeklemden lippen zag de boer het aan, hoe zich waterplassen vormden in de verzakkingen der opritlaan; hoe zijn kostbare landerijen langzaam wegzonken in den oppermachtigen watervloed, en er niets overschoot dan de hooge roggkamp, halverwege den dijk.

Er lag een groen waas over den akker. Het leek op een groen tapijt, strak uitgespannen op de kabbelende golven.

Er ligt iets onrustigs op het gelaat der menschen, die mij voorbijgaan. Zij kijken achterom; zij vluchten met hun kinderen voor den watervloed, en hun zuchten gaat verloren in het bruisen der golven.

Rustig voeren onze schepen op Rijn en Maas, maar de kalmte onzer rivieren was bedriegelijk. Zij zijn toornig opgerezen uit haar bedding. Zij zetten de uiterwaarden onder water, en terwijl er zulk een schreiende woningnood is, bluscht de watervloed de vuren der steenovens, die het materiaal moeten leveren voor nieuwen bouw, de bewoners uit hun huizen jagend, om den woningnood nog nijpender te maken.

Ik zie een grauw behuifde kar op gindschen dwarsdijk naderen, terwijl een auto haar door slijk en modder voorbij suist — in tegenovergestelde richting — verder die bare zee in.

Wat zoekt die auto daar, in de oorden der ellende?

Deze auto zal een historischen naam verkrijgen. Waar ellende is, daar ziet men deze auto; daar ziet men Oranje.

Het wordt onze Koningin te eng in haar paleis, als zij hoort, dat haar volk in nood is. Het is het Oranjebloed — is zij niet de ware dochter van dien Vader des Vaderlands, wiens gedachtenis wij heden, na meer dan drie eeuwen, nog eerbiedig huldigen?

Het schemert. De korte dag neigt ter kimme. Tusschen de jagende wolken valt het licht der maan met kouden glans op de eindelooze watervlakte.

De watervloed is oppermachtig. Hij zingt zijn zegelied — hij breidt de armen uit, en omspant den horizon.

Hoor, hoe de stormwind loeit! Hij zet uit tot een orkaan — de Heere, Die almachtig is, bescherme onze dijken!

L. P.

Een door de Maas overstromd gedeelte.